

ringens intensive Ønske om at spare det mest mulige — altsaa i dette Tilfælde spare et Sammensurium af i og for sig urimelige Attester, saaledes som ogsaa Bemærkningerne til Lovforslaget henviser til, og hvis jeg husker ret, er det netop den højtærede Justitsminister, der er Formand for den saakaldte Forenklingskommission; han kunde da maaske netop have villet give Bevis her paa sin Egnethed til dette tiltalende Hverv.

Efter den højtærede Justitsministers egen Forelæggelsestale maatte man ganske vist tro, at Motivet var et andet, thi det eneste Eksempel, han nævnte, var et Tilfælde, hvor en meget anset Mand i en Provinsby ønskede at faa Tilladelse til at køre med Automobil; dertil krævedes en Politiaattest, og den kunde han ikke faa, fordi han for 40 Aar siden havde været straffet for et ubetydeligt Tyveri, og saa synes Ministeren, at det er meget haardt, at en saadan Sag skal gaa frem og tilbage og behandles af Byraad og Sogneraad. Jeg maa tilstaa, at jeg forstod slet ikke dette Eksempel, for hvis Manden var straffet for et ubetydeligt Tyveri for 40 Aar siden, kunde han dog ikke formenes at være straffet med mere end Vand og Brød, og i saa Fald har han jo efter Loven af 1894 Adgang til at nøjes med en Politimesterattest. Jeg har altsaa ogsaa maattet afvise dette Eksempel som det egentlige Motiv til Fremsættelse af dette Lovforslag.

Men hvad Motivet til Lovforslaget nu end har været, vil vi fra Socialdemokraternes Side altid anerkende enhver Bestræbelse for at lette dem, som er kommet paa den gale Side af Samfundets Vedtægter, Overgangen til den juridiske Ligestilling med deres Medborgere, naar de da i øvrigt selv ønsker det og efter en almindelig Betragtning er værdige dertil, og vi har mange Gange særlig i Pressen paatalt det pinlige og samfundsmæssigt set uheldige i at grave op i længst forsvundne Tider for at konstatere, at den eller den, som i en lang Aarrække har ført en hæderlig Vandel, en Gang i Fortiden har forbrudt sig, hvad hans Omgivelser ofte helt har glemt eller aldrig har vidst. Det er hændt mig adskillige Gange at være Vidne til, at gamle hæderlige Mennesker overhovedet undlod at søge Aldersomsunderstøttelse, fordi de ikke vilde have gravet op i deres Fortid. Vi anerkender derfor for saa vidt den Tendens i Retning af Humanitet og Indskrænkning i det offentlige Attestmageri, som dette Lovforslag betyder.

Forholdet er jo i øvrigt efter Lovforslaget det, som nærmere blev gennem-

gaaet af den ærede foregaaende Taler, at den oprindelige Lov om Æresoprejsning af 1868 krævede kongelig Bevilling, krævede den mest omstændelige Ekspedition, og selv om denne opretholdes, vindes der meget ved, at Lovens Omraade i øvrigt indskrænkes yderligere. Det gør den jo herved, idet den Undtagelseslovgivning, som indlededes med Loven af 13. April 1894, efter hvilken Lov altsaa i en Række Tilfælde Politimesteren træder i Stedet for den egentlige Bevillingsmyndighed, yderligere udvikles, hvis dette Lovforslag ophøjes til Lov, navnlig ved at det bestemmes, at den nye Lov kommer til Anvendelse ogsaa paa Personer, der er dømt flere Gange, ved at Tidsrummet indskrænkes fra 10 til 5 Aar, og ved at det tillades ogsaa Folk, som har været straffet med Strafarbejde i indtil 2 Aar, at søge Æresoprejsning. Disse Forslag er jo i det store og hele Lempelser og Forbedringer, selv om man naturligvis kan diskutere, hvorvidt de valgte Straffe, altsaa henholdsvis Vand og Brød og Strafarbejde ikke over 2 Aar, rammer den rigtige Grænse.

Ligeledes synes det mig tvivlsomt, endda meget tvivlsomt, om man virkelig skal undtage alle de i Straffeloven indeholdte saakaldte Sædelighedsforbrydelser, hele Kapitel 16 i Straffeloven, fra at kunne blive Genstand for Æresoprejsning efter denne Lov, selv efter 10 Aars hæderlig Vandel fra de paagældendes Side. Jeg synes, det lyder alt for strengt overfor en hel Del af disse Forbrydere, idet de ofte har gjort sig skyldige i Forhold, som nærmest skyldes Letsindighed eller, som vi i de sidste Dage har set, Frygt for Forældres Vrede eller Skamfølelse, altsaa ikke egentlig forbryderiske Tilbøjeligheder. Jeg synes, det kan virke for strengt og tilmed urimeligt, naar omvendt de mest utiltalende Sædelighedsforbrydere, saa vidt jeg kan forstaa, har Adgang til at forlange Æresoprejsning efter dette Lovforslag, hvis de blot ikke har været straffet højere, end Lovforslaget angiver. Jeg ser ikke rigtig Logikken heri, og jeg kunde ønske, at man nærmere drøftede dette Spørgsmaal, om man her har truffet det rette.

Endelig er jeg utilfreds med, at man har indført den Forskel mellem Loven af 1894 og Lovforslaget her, at medens det ifølge Loven af 1894 er en Betingelse, at vedkommende ikke i det siden Dommens Afsigelse forløbne Tidsrum, den Gang altsaa mindst 10 Aar, paa ny har været tiltalt eller straffet for en i den offentlige Mening vanærende Handling, kræver dette Lov-